

Ἐκ τῆς Κυριακῆς
Εἰς Κυριακὴν

ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ κ. ΓΕΡ. ΣΠΗΤΑΛΑ

κολουθει) | ΓΕΡ. 2

τον αποστομίζοντο, στο λαιμό του
 ελάνθαν, στη γαλήνη της νεκράς. Πόσες
 φορές δεν καθάρισε αυτό μαυριστό αν-
 τλήτοισι καί γοι για να το νιώθωσόν!
 Ή όμως περνούσαν, τα φίλατα έθελοντα
 λαφύρα χάριτος έζοιχον το βράδυ καί
 νύχτη μαυρίζοντο τον λαφωρισμένο αέρα καί
 τα μυστηριώδεις τραγουδιό, του φέρου
 έννομο αέρι καί βράδυ της γης, εξακολου-
 θούσαν τη μουσική φαλμαχία τους.
 Μ' αδιόλετο, μ' αδιόλετο, ένός θα τα έμοια-
 ζόντα, έτσι γιατί έφωτο έφωτο η κλέ-
 ρουσα καί καί τα άπονοητά, ένός θα τα
 γύριζα αέ το γυρίω, δεν βόρρα καί
 αν Περίαιθα. Μολύον, αν είχε, να τα πεί-
 ναίοντο, το άμα, καί μου μυστήριον το
 προσδοκώ, ένός γέλοιο που ήταν σάν ένας
 φρεσός άναμμένος. Τότε, νύχτες, η ακα-
 ταμνητική άφαιρέση για την όποιαν σάς μι-
 λούσα, μ' έσπορσε πές τον ήλιο, μ' έσπ-
 αζε άρησμο ένάντιον του ήλίου, εκείνον
 που δεν θέλει να λησμονησώ, εκείνον
 του οποίου τραγουδιό σάς δαχτύλι μου έ-
 ναίνασε τον λαμπο που σπαταράτε, τον
 νεγερικό καί άπυρρικό λαμπο του οποίου η
 θεκα να νύχτω, την καταφανή φωνή.
 Μα πές το γνήσιο το συντηρήσει αυτό, διά
 τα γάντια, άναμμένο, άναμμένο, μ' ά-
 ναμμένο σ' όλη μου τη ζωή μου, σ' όλη
 μου τη ζωή μου, σ' όλη μου τη ζωή μου.
 Με τη φωνή του πές λαφωρισμένο.

